

ЦВЕТЕН ПРАШЕЦ, ИЛИ ПРАШНИЯТ ДРУМ НА ЖИВОТА...

Пред мен са четирите нови книги на Маргарита Нешкова – „Цветен прашец“, /2015 г./ и „Царевичка на кръстопът“, „Съдбовни пътеки“ и „Хоризонти в моя сън“, /2016 г./ – книги, издадени на един дъх, всички под редакцията на Кирил Назъров, с художествения дизайн на Елица Илиева и Енчо Цветков, дело на изд. „Феномен“ – София, всички посветени на най-важните хора в житейския път на поетесата. Дали да ги нарека „тетралогия“? Те са еднакво оформени – име, псевдоним, заглавие, стара снимка, или идилична картина, няколко мъдри слова... от задната корица ни гледа замислено-усмихнатото, ведро лице на авторката, под което има стих, който подсказва основната тема на томчето; всяка съдържа посвещение – /„в памет на моята майка...“; „посвещавам на моя баща...“; „посвещавам... на майката на моя баща“; „посвещавам... на майката на моята майка...“/, мъдри народни поговорки и мисли на известни личности, внушаващи почит към доброто, любовта, човечността и себераздаването, във всяка срещаме лица от семейния албум на Маги... Маги – магьосницата, която ни повежда уж към своята семейна истина, а всъщност ни води към историята на народа ни от последното столетие.

Днес ще бъде кратка и ще представя на читателя не задълбочен анализ на всяка от книгите в тетралогията, днес само ще подхвърля по някой щрих... защото поезията на Маргарита Нешкова не се чете лесно, а за нея още по-нелесно се пише. Стихът ѝ не се „лее като песен“ – той е твърде натоварен с послания, извлечени от изстраданата повест на не един живот. Дали когато пише за природата, в която се вкопчава, за да вземе силата ѝ и да продължи по прашния друм на живота си, дали когато пише за свой близък и любим човек, за да задържи мига с живия му образ, или със сатиричен блясък осветява някоя житейска подлост /или подлец/ - все едно – Маги винаги е честна, естествена и близка до читателя. Проблемите, които я вълнуват са част от живота на всеки от нас и може би затова тази трудна поезия така леко влиза в душата на читателя и вълнува – с красотата и силата на словото.

Тук не мога да не цитирам няколко реда, които със своята образност подсказват, че имаме пред себе си един ярък, неопитомен талант:

*„Оглася водопаден смях гората.
Пречистен, въздухът трепти.
С пролетен копнеж водата
целува обли канари.“* /”Цветен прашец“/
***

*„Как искам - тихо да премина
през вълшебните вселени на росата...“* /”Царевичка на кръстопът“/
***

*„Слънчеви пръски носи даже росата
и нежно целува сънливите стъпки...“
„Синьото око на вечността
гледа безпристрастно от небето...“* /”Съдбовни пътеки“/
***

*„Стъпвам върху меките листа.
Времената в тишината плачат.
Те – сълзиците на есента
кръговрата земен тачат...“* /”Хоризонти в моя сън“/

Не мога да не се спра и на уникалната форма на тези четири книги, в които биографичната поезия и поетичната проза се сливат в едно цяло. Цяло, но не монолитно, а пъстро – като мозайката на живота. Многогодишното на стиховете обръква, ако поискаме да ги опаковаме, но оставя трайна и дълбока бразда в паметта, която ни води по

*„стръмната пътека –
трудна и тежка – сторъка, стоока,*

но в едничка посока...

И тук отново идва многообразието в творческите и житейски търсения на поетесата – защото посоката може да е една, но в хоризонта на нейните сънища въпросите и отговорите са безброй.

Не по-малко сложна и многопластова е и прозата на Нешкова, която в тази тетралогия присъства скромно, но не безлично. Напротив. Макар книгите да са преди всичко стихосбирки /точно „сбирки на стихове"/, прозата в тях има определящо тематично значение.

„Приказка за моята първа любов” /”Цветен прашец”/ - този „необичаен и силен финал за стихосбирка – една истинска приказка за първата любов, написана в проза, но с толкова поезия, колкото стиховете не могат да понесат” бе предвестникът и на прозаичните фрагменти в следващите поетични книги, някои от които поетесата нарича „словесна изповед на една душа”, „изплакана проза”, „предговор”, „разкази”, а някои оставя ненаименовани – заглавия, които нямат нужда от определения, като – „За моята баба”, „От рождение до смърт”, „Моят баща”. Пестелива на словесни излишества, но не и на емоции, Маргарита Нешкова загатва, че освен поет, тя може да се окаже и забележителен белетрист.

Пиши, Маги! Имаш какво да ни кажеш с поезията си, имаш какво да споделиш, да внушиш, на какво да ни учиш...

Пиши, Маги... Имаш и много спомени, които си струва да разкажеш! Онази страшна страница от близкото минало, което си преживяла като дете, все повече се отдалечава... Онази страница, пълна с насилие и безизходност, остана непрочетена, покрива я забравата, потъва в тъмнина.

Днес не цензурата на Партията ни души, а цензурата на общество от хора без души...

Бъди Светулка – „Тя светеше във тъмнината.../и носеше надежда в бяло...”

На добър път, приятелко!

Габриела Цанева